በየጥቂቱ ማደግ

ዲ/ን ያረጋል አበጋዝ

እያንዳንዱ ፍጥረት የራሱ የሆነ ተፈጥሮአዊ የአስተዳደግ ሂደት አለው። ተክሎች እንደየዘራቸው ተዘርተው የሚበቅሉበት÷ በቅለውም የሚያድጉበትና ፍሬ የሚያፈሩበት የተወሰነ ጊዜ አላቸው። የሰውም ሕይወት አካላዊም ሆነ መንፈሳዊ ዕድገቱ እንዲሁ ሂደታዊ እንጂ በአንድ ጊዜ የሚፈጸም ቅጽበታዊ አይደለም።

ለሁሉም ነገር አብነትና አርአያ የሆነን ጌታችንና መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። የባሕርይ አምላክ ሲሆን ከቅድስት ድንግል እመቤታችን በነሳው ሥጋ ሰው ሲሆን የሰውን ሥነ ሕይወታዊ ሂደት (ሕገ ጠባይዐዊ) ባሙሉ ጠብቆ አል። እንደ ማንኛውም ሰው ዘጠኝ ወር በማኅፀን መኖርን እንዲሁም በየጥቂቱ ማደግን ፈጽሞአል። አምላክ ነኝና ዕለቱን ተወልጄ ዕለቱን ልደግ አላለም። «ኢየሱስም ደግሞ በጥበብና በቁመት በሞገስም በእግዚአብሔርና በሰው ፊት ያድግ ነበር።» ሉቃ. 2÷52። ኢየሱስ ክርስቶስ «በጥበብ ያድግ» ነበር ማለቱ እርሱ የባሕርይ አምላክ የጥበብ ባለቤት ሲሆን ነገር ግን ለእኛ መምህራችን ነውና በሁሉም ነገር በተለይም በመንፈሳዊ ጥበብ ማደግ የሚገባው ቀስ በቀስና በሂደት መሆኑን በተግባር ሲያስተምረን ነው። «ክርስቶስም ደግሞ ፍለጋውን ትከተሉ ዘንድ ምሳሌ ትቶላች ኋል» እንዳለ ቅዱስ ጴጥሮስ። 1ጴጥ. 2÷21።

በመንፈሳዊ ሕይወት ዳተኝነት የ ማያስፈልግ እንደሆነ ሐዋርያው ሲናገር እንዲህ ይላል፦ «በእምነትና በትዕግሥት የተሰፋውን ቃል የሚወርሱትን እንድ ትመስሉ እንጂ ዳተኞች እንዳትሆኑ÷ ተስፋ እስኪሞላ ድረስ እያንዳንዳችሁ ያን ትጋት እስከ መጨረሻ እንድታሳይ እንመኛለን።» ዕብ. 6÷12። ነገር ግን ዳተኝነት ብቻ ሳይሆን ከመጠን ያለፈ ፍጥነትም እንዲሁ አላስፈላጊ ነው። አንድን ሰው ካሰበው ለመድረስ እንዳ ይችል የሚያደርገው ዳተኝነት ብቻ ሳይ ሆን ከመጠን ያለፈ ፍጥነት (ችኩልነት) ነው። እንዲያውም ዳተኛ ቢሆንም ጉዞውን እስካላቋረጠ ድረስ ብዙ ጊዜም ቢሆን ወስዶ ካሰበው መድረስ ይችል ይሆናል። «ሳያቋርጥ የሚጓዝ ቢዘገይም ያሸንፋል» (slow and steady wins the race) የሚባለው ለዚህ ነው። በጣም የፈጠነ አካሄድ ግን የማሰናከልና ጠልፎ የመጣል ዕድሉ የሰፋ ነው። አንድ ሰው በመኪና ሲሄድ ሹፈሩ በጣም በከፍተኛ ፍጥነት ያሽከረክር ነበር። ይህን ጊዜ ሰውዬው «እባክህ ቸኩዬአለሁና ቀስ በል» አሉ ይባላል። ለዚህ ነው ዳተኞች እንዳይሆኑ የመከረው ሐዋርያ መልሶ ደግሞ፦-«በፊታችን ያለውን ሩጫ በትዕ ግሥት እንሩጥ» ያለው። ዕብ.12÷2።

ጌታችን በተግባር እንዳስተማረን መንፈሳዊ ሕይወት በትንሹ ተጀምሮ ከዚያም ቀስ በቀስ እያደገና እየጠነከረ የሚሄድ እንጂ በአንድ ጊዜ ተጀምሮ በቅጽበት ፍጹም የሚሆንበት አይደ ለም። ቅዱሳን ሐዋርያትን ከተለያየ ሁኔታና ሕይወት ከጠራቸው በኋላ ወዲ ያውኑ ዕለቱን ወደ ፍጹምነት ደረጃ አልደረሱም። ብዙ ድክመቶች ነበሩ ቸው። እርሱ ስለ ሰማያዊ መንግሥት ሲነግራቸው ስለ ምድራዊ መንግሥት የሚጠይቁበት ጊዜ ነበር። የሚነግራ ቸውን ባለማስተዋላቸው፣ ለእርሱ የቀ ኑና የተቆረቆሩ መስሎአቸው እሳት ከሰ ማይ ወርዶ እርሱን ያልተቀበሉትን ሰዎች እንዲያጠፋቸው በመጠየቃቸው፣ ስለ ሞቱና መከራው ሲነግራቸው «አትሙትብን» በማለታቸው÷ ስለ እምነት ማነስ ሁሉ ብዙ ጊዜ ተገሥ ጸዋል። እነርሱም ከዚህ የተነሣ «ጌታ ሆይ÷ እምነት ጨምርልን» እስከ ማለት ደርሰዋል። ጌታችንም ብዙ ጊዜ ይገሥ ጻቸውና ስሕተታቸውን እንዲ ያስተካክሉ በአባትነቱ ይመክራቸው ነበር፤ ሦስት ዓመት ከእርሱ ጋር ከዋለበት እየዋሉ ካደረበት እያደሩ በቃልም በተግባርም ተምረው እንኳ ፍ ጹማን መሆን አልቻሉም ነበር። ጌታችን በሰጣቸው ተስፋ መሠረት መንፈስ ቅዱስን ሲቀበሉ ነበር ፍጹማን የሆ ኑት። እንግዲህ ሐዋርያት በእንዲ ህ ዓይነት ሂደትና ውጣ ውረድ ውስጥ ያለፉ ከሆነ ወደ ፍጹምነት ደረጃ መድረስ በአንድ በኩል በራስ ጥረት በዋናነትም በእግዚአብሔር ቸርነት÷ በ ሂደትና ቀስ በቀስ እንጂ በአንድ ጊዜ በቅጽበት የሚሆን ነገር አይደለም ማለት ነው።

በክርስትና የሕይወት ጉዞ ውስጥ የሕይወትን አካሄድ÷ ስልትና ዘዴ ማወቅ በጣም ወሳኝ ነው። የጉዞውን ርዝመትና ጠባይ እንዲሁም በሂደቱ ውስጥ ያሉና ሊገጥሙ የሚችሉ ነገሮ ችን አስቀድሞ ሳያውቁ የሚጀመር ጉዞ መሰናክሎች ሲገጥሙት የመውደቅ ዕ ድሉ የሰፋ ነው። ከዚህም አንዱ የአካ ሄድን ፍጥነት መወሰን ነው። አንዳንዶች ክርስትና በተወሰነ ጊዜ ተ ሠርቶ ማለቅ እንዳለበት የሥራ ዐቅድ (ፕሮጀክት) ወዲያውኑ እንደ ጀመሩ አካሄዳቸው ሁሉ የጥድፊያና የችኮላ ይሆናል። ሰውነቱ ጸምን በሚገባ ሳይለ ማመድ እስከ ማታ ድረስ በመጸም ይጀ ምራል። «የክርስቶስ ክቡር ደም በፈ ሰሰባት ምድር በጫማ አልሄድም» እስከ ማለት ይደርሳል። ይህን ዓለም በሙሉ የመጸየፍና የምናኔ ነገር ብቻ ይታሰ በዋል። ሌሎች ሰዎች ኃጢአተኞችና ደካሞች ሆነው ይታዩታል። አንዳንዶች ሥራቸውን እስከ መተው ደርሰው በየገዳ ማት መዞርን ብቻ ሥራዬ ብለው ይይዛሉ። በአጠቃላይ ነገሮችን ሁሉ እንዳይሆን እንዳይሆን አድርገው ይይዟች ዋል። በየቦታው በመዞር ብቻ በረከትና ጽድቅ የሚገኝ ይመስለዋል። ከትምህርት ቤት ወደ ትምህርት ቤት እየተዘዋወረ መምህር ሲያ ማርጥና የተመቸ ሁኔታን ሲፈልግ አንድ ቁም ነገር ሳይማር ጊዜውን የሚያጠፋውን ተማሪ አበው 'እግረ ተማሪ' ይሉታል። ዛፍ እንኳ ፍሬ የሚያፈራው ከተተከለበት ቦታ ሲኖር ነው። ነገር ግን በየጊዜው እየተነቀለ የሚተከል ከሆነ ወይ ይደርቃል፤ ባይደርቅ እንኳ ፍሬ ማፍራት አይችልም። ጊዜውን በዙሪት ብቻ የሚ ጨርስ ሰውም ፍሬ ማፍራት አይቻ ለውም። ቢያፈራም እንኳ በአንድ ቀን በቅላ በአንድ ቀን አብባ በአንድ ቀን ታፈራለች እንደምትባለው ዕፀ ከንቱ÷ ፍሬው ምትሐታዊ ይሆንና ከመታየቱ ወዲያውኑ ይረግፋል። በእንዲህ ያለ ሕ ይወት የሚጓዙ ሰዎች የማይመች አካሄድ ውስጥ ይወድቃሉ። ይህ ዓይነት ሕይወት ብዙ ችግሮችን ሊያስከትል የሚችል አስቸጋሪ አካሄድ ነው። ከእነዚህም ውስጥ የተወሰኑትን እንመልከት።

1. በሌሎች ላይ መፍረድና መንቀፍ - እርሱ ብቻ በትክክለኛው ክርስቲያናዊ ሕይወት እየተጓዘ እንዳለና ሌሎች ግን ሕይወታቸው የዛለና መንፈ ሳዊነትን ችላ ያሉ መስሎ ይታየዋል። ለቤተ ክርስቲያን የሚያስብ÷ የሚቆረቆር እና የአባቶችን ፈለግ የሚከተል እርሱ ብቻ እንደሆነ ያስባል። እንደ እርሱ ነገሮችን ጥድፍድፍ አድርገው ከመጠን አሳልፈው ያልያዙትን ሁሉ በተጋድሎም በብቃትም ከእርሱ በታች ሆነው ስለ ሚታዩት በልቡናው ይኮንናቸዋል። አባቶ ችም መንፈሳዊነት ቀስ በቀስና በሂደት እንደሆነ ሲነግሩት ጠላይ እነርሱም'ኮ ትተው ታል፤ የዚህ ዘመን ነገር ምን ዋጋ አለው!» ይላል። ይህ ደግሞ ምክረ አበውን እንዳይጠይቅ÷ ሊነግሩትም እንዳ ይሰማ ያደርገዋል። በሌሎች ላይ ጣቱን መቀሰሩም ቀናዒነት ይመስለውና ይህንኑ

በሚጠናከር ይገፋበታል። ወደ ውጭ ሚዮትን ባበዛ መጠን ራሱን መመርመር እየከበደ ውና እየዘነጋው ስለሚሄድ ራሱን እየረሳ ይሄዳል። በዚህም ሳያውቀው ውስጥ ውስጡን እየተሸረሸረ ይዳከማል።

ጌታችን ሐዋርያትን «የሚገድላችሁ ሁሉ ለእግዚአብሔርን ለእደ ሚያገለግል የሚመስልበት ጊዜ ይመጣል» እንዳላቸው ሌሎችን መንቀፍንና መተቸትን ሥራዬ ብለው እግዚአብሔርን እንደሚያስደስት አገልግሎት አድርገው የሚይዙ አሉ። ይህ ግለት ስሕተት የሆነውን ስሕተት ነው ብሎ መናገርና ጥፋት ሊፈጸም መቃወም ጥፋት አይገባም ማለት አይደለም። ነገር ግን ሁሉም ነገር በአገባብ ሊሆን ይገባል። ደግሞም በመንቀፍና በመተቸት ብቻ ችግር አይፈታም፣ ለውጥም አይመጣም። አንድ ፈላስፋ «ሺሕ ጊዜ ጨለማን ከሚውገዝ አንድ ሻማ ማብራት ይበልጣል» እንዳለ የሚችሉትን የራስን አስተዋፅዖ በማድረግ እንጂ በሌሎች ስሕተትና ድካም በማዘንና ያንን በመተቸት ብቻ ምንም ነገር አይገኝም፣ ሌላም ፈላስፋ «በጨለማት ቢሆን አህያ በቀን ብዙ ቤት በሠራች ነበር።» ብሏል።

ችግሮች እንዲፈቱና እንዲወገዱ እግዚአብሔርን በጸሎት መጠየቅ እንዲሁም የራስን አስተዋፅዖ ማድረግ እንጂ የራስን ሕይወት ሳያስተካክሉ በሌሎች ላይ በመፍረድ የሚገለጽ መንፈሳዊ ቅንዓት የለም። እንዲህ ያሉትን እግዚአብሔር በነቢዩ በዳዊት አፍ በሚከተለው ቃል ይገሥጻቸዋል :-«ኃጢአተኛውን ግን እግዚአብሔር አለው:- ለምን አንተ ሕጌን ትናገራለህ? ኪዳኔንም በአፍህ ለምን ትወስዳለህ? አንተ ተግሣጼን ጠላህ፥ ቃሎቼንም ወደ ኋላ ጣልህ። ሌባውንም ባየህ ጊዜ ከእርሱ ጋር ትሮጥ ነበር፣ እድል ፈንታህንም ከአመንዝሮች ጋር አደረግህ። አፍህ ክፋትን አበዛ፥ አንደበትህም ሽንገላን ተበተበ። ተቀምጠህ ወንድምህን አማኸው» መዝ. 49÷16-20።

2. ባዕድ ነገሮችን ማምጣት - ያወቀና የበቃ እየመሰለው የሌለና እንግዳ የሆነ ነገርን ያመጣል። «ከቀደሙት ያገኘነው ነው» በሚል ማስመሰያ ግን እንደ ሠራውና እንደ ደነገገው የማይታወቅ ለእርሱ ግን ጥሩ የሚመስለውን «ሕግና ሥርዓት» ለማምጣት ይሞክራል። ይህን ከግብዝነትና ከአጋንንት ማታለል የተነሣ የሚያደርገውንም ለቤተ ክርስቲያን ጠቃሚ ነው ብሎ ያስባል። ይህም ሲያድግና ሲካሄድ ወደ ለየለት የሃይማኖት ሕጸጽ ሊያመራ ይችላል። ቅዱስ ጳውሎስ ልጁን ጢሞቴዎስን ሲመክረው እንዲህ ያለው ለዚህ ነው:- «መንፈስ ግን በግልጥ በኋለኞች ዘመን አንዳንዶች የሚያስቱ መናፍስትንና በውሸታሞች ግብዝነት የተሰጠውን የአጋንንትን ትምህርት እያ ደመጡ ሃይማኖትን ይክዳሉ፣ ይላል። በገዛ ኅሊናቸው እንደሚቃጠሉ ደንዝ ዘው እነዚህ ውሸተኞች መጋባትን ይከለክላሉ፣ ለምነውም እውነትን የሚያውቁ ከምስጋና ጋር ይቀበሉ ዘንድ እግዚአብሔር ከፈጠረው መብል እንዲርቁ ያዝዛሉ። እግዚአብሔር የፈጠረው ሁሉ መልካም ነውና ከምስጋናም ጋር ቢቀበሉት የሚጣል ምንም የለም፣ በእግዚአብሔር ቃልና በጸሎት የተቀደሰ ነውና።» 1ጢሞ.4÷1-5።

ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ የመንፈስ ልጁን ጢሞቴዎስን እንዳስጠነቀቀው ያወቀና የበቁ እየመሰሳቸው በንጽሕና ሰበብ እግዚአብሔር ያከበረውን ጋብቻ የሚያቃልሉና የሚከለክሉ፣ በትሕርምት ሰበብ ደግሞ እግዚአብሔር ከፈጠረው ፍጥረት ሰው ልማድ ካልከለከለው በስተቀር ያልተከለከለውን፣ «እግዚአብሔር ያደረገውን ሁሉ አየ፣ እነሆም እጅግ መልካም ነበረ» ዘፍ.1÷31፣ እንዲሁም «ሕይወት ያለው ተንቀሳቃሽ ሁሉ መብል ይሁናችሁ፥ ሁሉን እንደ ለመለመ ቡቃያ ሰጠኋችሁ» /ዘፍ. 9÷3/ ያለውን ቃል በመተውና በመርገጥ ከሥነ ፍጥረት መካከል ርኩስ እንዳለ የሚያስተምሩ መናፍቃን ተነሡ። ያን ጊዜም ሆነ ዛሬ ዐውቀውትም ሆነ ሳያውቁት የእነርሱን ሓሳብ የሚያራምዱ አሉ። ይህን ሁሉ ከመጠን ማለፍ የሚያመጣው ችግር ነው። የቤተ ክርስቲያን አባቶች በዚህ ጉዳይ ላይ ያለውን ትክክለኛ ትምህርት ሲነግሯቸው እልሰማም ብለው የራሳቸውን ፍልስፍና ሲያራምዱ ኖረዋል። አርዮስም ወደዚያ ታሳት የክሕደት ገደል ውስጥ የገባው እርሱ ብቻ ትክክል የሆነ ስለ መሰለውና በተለይም የተለያዩ አባቶች ሲ ነግሩት ስላልሰማ ነው።

ጌታችንም ጸሐፍትና ፈሪሳውያንን ይነቅፍ ከነበረበት ምክንያት አንዱ ባዕድ ትምህርቶችን በማስተማራቸው ነበር። «ይህ ሕዝብ በከንፈሩ ያከብረኛል፥ ልቡ ግን ከእኔ በጣም የራቀ ነው፣ የሰውም ሥርዓት የሆነ ትምህርት እያስተማሩ በከንቱ ያመልኩኛል» ብሎ በነቢዩ ኢሳይያስ የተነገረውን ትንቢት ጠቅሶ ነቀፋቸው። ማቴ.15÷7-9። እነርሱ በታዘዘው አምላካዊ ሕግ ላይ የራሳቸውን ልማድና ወጋወግ ጨምረውበት ነበር። ጌታችንም የነቀፈው ይህን ከንቱ የሆነ የረበናት ወግና ሥርዓት ነው። ክርስቶስን ለመቀበልና በእርሱ ለማመን ዕንቅፋት የሆነባቸው አንዱም ይህ ነበር፣ጌታችን:- «እናንተስ ስለ ወጋችሁ የእግዚአብሔርን ትእዛዝ ስለ ምን ትተላለፋላችሁ?» (ማቴ.15÷3) ያላቸው ለዚህ ነው። ከእግዚአብሔር ትእዛዝ ይልቅ ራራሳቸው ለፈጠሯቸው ወጎች ቅድሚያና ከፍ ያለ ክብደት ይሰጡ ነበር። ጌታችን ግን ይህን የፈጠራ ወግ ስላላከበረ፣ አለማክበር ብቻ ሳይሆን ስሕተት መሆኑን በግልጥ ስለነገራቸው ጠላት አደረጉት። «ዓለም እኔ ሥራው ክፉ መሆኑን እመሰክርበታለሁና እኔን ይጠላኛል።» ያለው ለዚህ ነው። ዮሐ. 7÷7።

ቅዱስ ጳውሎስም አይሁድ የጽድቅ ሕግ ተሰጥቶአቸው ሳለ ወደ ጽድቅ አለመድረሳቸውን «እስራኤል ግን የጽድቅን ሕግ እየተከተሉ ወደ ሕግ አልደረሱም» ብሎ ከገለጸ በኋላ ለምን ወደ ጽድቅ እንዳልደረሱ ሲያስረዳ ደግሞ:- «የእግዚአብሔርን ጽድቅ ሳያውቁ የራሳቸውን ጽድቅ ሊያቆሙ ሲፈልጉ ለእግዚአብሔር ጽድቅ አልተገዙም።» አለ። ሮሜ 9 ÷ 31 ፣10 ÷ 3።

ማንኛውም ነገር ሥርዓትም ይሁን ትውፊት ተቀባይነት የሚኖረው የመሠረተ እምነት (ዶግማ) ማዕከል ከሆነው ከነገረ ድኅነት ጋር እስካ ልተጣላ ድረስ ብቻ ነው። የማንኛውም ነገር መለኪያና መመዘኛም ይህ ነው። በመሠረተ እምነት ላይ ችግር የ ሚያመጣ ነገር አስፈላጊ ሆኖ ሲገኝ ያውም በቅዱስ ሲኖዶስ ሊጨመር ይችል ይሆናል። ከዚህ ውጭ ግን ምንም ዓይነት ስም ቢሰጠውና ብዙ ዘመን ቢያስቆጥር ሐዋርያዊት ቤተ ክርስቲያን እንዲህ ያለ ነገር አትቀበልም። በባዕድ ነገሮች ቤተ ክርስቲያን እንዳትታወክ ዋናው ነገር መጀመሪያ የቤተ ክርስቲያንን መሠረተ እምነት ከምንጩ ከመጽሐፍ ቅዱስና ከመምህራን በሚገባ መማር ነው። ሆኖም ግን ይህንን ሳይማር ያለፈ ሰው በጆሮ ጠ ገብ የሰማውን፣ በልማድ የያዘውንና የመሰለውን እየተናገረና አስተምራለሁ እያለ መምህራንም ሲነግሩት እንዳይሰ ማ የራሱን አእምሮ በዐውቃለሁ ባይነት ዘግቶ ያልተማረውንና ቤተ ክርስቲያን የማትለውን «ቤተ ክርስቲያን እንዲህ ትላለች» እያለ የራራሱን ተከታዮች እያፈራራ ከቤተ ክርስቲያን ጋር በስም እንጂ በተግባር እያለያያቸው ይሄዳል። ሐዋርያው «ያለይሁድን ተረትና ከእውነት ፈቀቅ የሚሉትን ሰዎች ትእዛዝ ሳያዳምጡ በሃይማኖት ጠ ናሞች እንዲሆኑ በብርቱ ውቀሳቸው» ያለው ለዚህ ነው። ቲቶ 1÷14። ከዚህ ሁሉ ለመዳን ጊዜ ወስዶ የቅድስት ቤተ ክርስቲያን የእምነት ምንጭ የሆኑትን ብሉያትንና ሐዲሳትን እንዲሁም የቅዱሳን ሊቃውንት የእነ ቅዱስ ዮሐንስ አፈ ወርቅን፣ ቅዱስ አትናቴዎስን፣ ቅዱስ ቄርሎስን፣ ባስልዮስን፣ ጎርጎርዮስንና የመሳሰሉትን ማጥናትና መማር ይጠቅ ማል÷ ይገባልም።

3. በሌሎች ላይ ሽክምን መጫን - እነርሱ ላይዘልቁት መሸከም የጀመሩ ትን ከባድ ሸክም ሌሎችም እንደነርሱ ተሸክመው እንዲንገዳገዱና እንዲወድቁ ለማድረግ ይፈልጋሉ። አንዳንዶች ገና ጾም እንደ ጀመሩ የጽጌ ጾምን «የዐዋጅ ጾም ነው፣ ለምን ከዐዋጅ ጾም አልገባም? የቀደሙ አባቶች ተሳስተዋል» እስከ ማለት ይደርሳሉ። ሰዎች ወደ ቤተ ክርስቲያ ሲገቡ ገና ከሩቁ ጫ ማቸውን እንዲያወልቁ ዐዋጅ ነጋሪ ይሆናሉ። ወደ ቤተ ክርስቲያን አስገቢ ና አስወጪ በረኛ /ዐጻዌ ኖኅት/ አድርገው ይሾማሉ። ኮሽ ባለ ቁጥር

«ሥርዓት ተፋለሰ» እያሉ በፀጥታና በተመስጠ ሊከታተሉት በሚገባው ሥርዓተ ቅዳሴ ውስጥ ጸብና ክርክር የሚፈጥሩ አሉ። ራሳቸው ሰዓት ወስነው እስከዚህ ሰዓት ድረስ ያልጸመ+ ጸሙ ዋጋ የለውም+ ይላሉ። በካህናት ሥልጣንና የቀኖና አሰተያየት እየተገቡ ሊሰጥ ስለሚገባው የቀኖና ክብደት ይናገራሉ። አባቶች ካህናት የተነሳሒ ውን ሕይወትና ልዩ ልዩ ሁኔታዎችን አገናዝበው ቀለል ያለ ቀኖና ሲሰጡ በሥርዓት አፍራሽነትና በግዴለሽነት ይከሳሉ። «ዛሬ ምን እውነተኛ ካህን አለ?» እያሉ ያዝናሉ። ሌላም ብዙ ብዙ ያለ የሌለ ነገር ሁሉ ለመጫን ይሞክራሉ።

የሚያሳዝነው ግን ከሩቁ ጫማ ሲ ያስወልቁ የነበሩ ያን ሁሉ እንደ ማያዋጣ አይተውት እንደገና ወደ ሌላ ጽንፍ ሄደው ከነጫማ ቤተ መቅደስ ይገባ እስከ ማለት የደረሱ አሉ። ስለ ስምንት «የዐዋጅ አጽዋማት» ሲናገሩ ከነበሩት የጌታን ጾም እንኳ መጾም የከበዳቸው አሉ። ሌላም ብዙ ሰው ሠራ ሽ ነገር ሲያስተምሩ የነበሩ ነቢዩ ዳዊት፡- «በአምላነ *ብርሃና ከማሁ ጽልመታ፣ ጨለማዎ በብርሃኗ መጠን ነው*» እንዳለው ጭልጥ ብለው በሌላ ጽንፍ የሚዞሩ ብዙዎች ናቸው። ሌሎችም እነርሱ በጊዜ ሂደት ተምረ ውና ተመክረው ቢመለሱ እንኳ እነርሱ ያስተማሯቸው እንደ እነርሱ በዙሪያ መንገድ ደክመው እስኪመለሱ ድረስ ራሳቸውንና ሌላውንም ሲያውኩ ይኖራ ሉ። በዚህም በቤተ ክርስቲያን መተላ ሰብና መደማመጥ እንዳይኖር+ ፍቅር እንዲጠፋ+ መለያየት እንዲስፋፋ ዋና ሠራተኞች ይሆናሉ። ወደ ቤተ ክርስ ቲያን የሚሄዱት ተምረው ራሳቸውን ለ ማስተካከልና ሕይወታቸውን ለመለወጥ ሳይሆን ከራሳቸው አስተሳሰብና ፍላጎት ጋር ብቻ የሚስማማውን እየመረጡ ነገር ግን እየቆዩ+ የፈጸሙት ስሕተት ሁሉ ትዝ ሲላቸው ወደ ብስጭትና ቀቢጸ ተስፋ ይሄዳሉ።

ክርስትና የክርስቶስ ፍቅር እንደ ተረዳውና እንዳገበረው መጠን ከውስጥ በሚመነጭ ፍቅር የሚመሠረት እንጂ በተጽዕኖ ከውጭ የሚጫን ሸክም አይደለም። ሐዋርያው፡- «የክርስቶስ ፍቅር ግድ *ይሰናል*» አለ እንጂ ሌላ ማንም ያስገድደናል አላለም። በሰዎች ላይ ክባድና አስቸጋሪ ሸክም የሚጭኑ ጸሐፍትንና ፈሪሳውያንን ጌታችን እንዲ ህ በማለት ገሥጾአቸዋል፡- «ክባድና *አስቸጋሪ ሸክም ተብትበው በሰው ትከሻ ይጭናለ+ እነርሱ ግን በጣታቸው እንኳ ሊነኩት አይወዱም*።» ማቴ. 23÷4። እንዲህ በሌሎች ላይ መጫን ገድልና ትሩፋት መስሎ የሚታያቸው ሰዎች+ ሁሉን ከሚያውቅና ሁሉን በጊ ዜው ከሚያደርግ ጌታ ጋር ያሉትን ቅዱሳን ሐዋርያትን የገድ+ እንዲጸሙ ለማደረግ ወደ ጌታችን ቀርበው፡- «*እኛና ፈሪሳውያን ብዙ ጊዜ የምጠ ንጽመው+ ደቀ መዛሙርትህ ግን ያ ማይጸሙት ስለ ምንድነው?*» እስከማለት ደርሰዋል። ለጸም ከራሱ ክባለቤቱ የበለጠ ተቆርቋሪዎች በመ ምሰል በሌሎች ላይ ለመወሰን ቀረቡ። ማቴ.9÷14። አባቶቻችን ሐዋርያትንም እንጀራ ሲበሉ፡ - «እጃቸውን አይታጠቡም፣ በሰንበት ቀን እሸት ቆርጠው በሉ» ወዘተርፈ እያሉ ይከሷቸውና ይነቅፏቸው ነበር።

ጌታችን ከሰው የሚፈልገው ግን ክባድና አስጨናቂ የሆኑ ነገሮችን አይደለም፣ «*እናንተ ደካሞች+ ሸክማችሁ የከበደ ሁሉ ወደ እኔ ኑ + እኔም አሳርፋችኋለሁ። ... ቀንበሬ ልዝብ ሸክሜ ም ቀሊል ነውና*» በማለት የእርሱ ቀንበር ቀላልና የማይጎረብጥ መሆኑን ነገረን። የተለያዩ ሰዎች መጥተው «ምን እናድርግ?» እያሉ በጠየቁት ጊዜ ዮሐንስ መጥምቅ የነገራቸው በዚያው በአቅ ማቸው ሊሠሩት የሚችሉትን እንጂ ክባድ የሆኑ ነገሮችን አላዘዛ ቸውም። ሉቃ.3÷10-14። ምክንያቱም ገና በመን ፈስ ያላደጉ ስለነበሩ ከብድ ያለ ነገር ቢ ነግራቸው አይችሉትምና። ጌታችንም፡- «ሰዎች *ሊያደርጉላቸሁ የምትወዱትን ሁሉ እናንተ ደግሞ እንዲሁ ለድር ጉላቸው፣ ሕግም ነቢያትም ይህ ነውና*» በማለት ለሁሉም በሚቻልና በማይከብድ ሁኔታ አዘዘ። ማቴ.7÷12። ሌሎች ለእኛ ሊያደርጉልን የምንወደውን ነገር እኛም ያንን ለሌሎች ማድረግ እንች ላለንና። ሌሎች እንዲያደርጉልን ከምን ፈልገው ነገር እኛ ለሌሎች ማድረግ የ ማንችለው ካለ ክሌሎች የምንፈልገው እኛ የማንችለውን ነው ማለት ነው። እኛ የማንችለውን ከሌሎች መጠበቅ ደግሞ ተገቢ አይደለም። እንዲሁም ራሳችን ከሌሎች የምንፈልገውን ጠንቅቀን እንደ ምናውቅ ሁሉ ሌሎች ከእኛ የሚፈ ልጉትንም በእኛው ፍላጎት አንጻር በቀላሉ ማወቅ እንችላለን። ስለዚህ ይህን ማወቅም ሆነ መፈጸም ክባድ አይደለም።

ክበድ ያሉ ነገሮችን ግን ለራሱ ለሰውዬው ውሳኔ ክፍት አድርጎ ነው የተዋቸው። ለምሳሌ ጌታችን በመቅዶ ትምህርቱ ስለ ድንግልና ሕይወት ከተና ገረ በኋላ፡- «ሊቀበለው *የሚቻል ይቀ በለው*» ነው ያለ። ማቴ. 19÷12። እንዲ ሁም፡- «*ለኔን መከተል የሚወድ ቢኖር ራሱን ይካድ+ መስቀሉንም ተሸክሞ ይከተለኝ*» በማለት ለእያንዳንዱ የጎሊና ውሳኔ በነጻነት አቀረበ እንጂ እርሱን መከተልና መስቀሉን መሸከም እንደሚጠ ቅመን እያወቀ የሚያስገድድ (የሚ ያገብር) ነገር አልተናገረም። «*ለኔን መከተል የሚወድ*» አለ እንጂ በግድ ተከተሉኝ አላለም። የሚያስገድድ ሰው ከ ማቅረብ ይልቅ ያሸሻልና። ለምሳሌ፡- ወርቅ ወይም ብር ወይም ሌላ ጥሩ ነገርን «በነጻ ውሰዱ» የሚል ሰው ማስ ገደድ ለምን ያስፈልገዋል? የስጦታው መልካምነት በራሱ በቂ ነው። ስጦታ አቅርቦ የሚያስገድድ ግን 'ከስጦታው

«ለእኛ ከሚሰጠን ነገር ይልቅ እኛ ለእርሱ የምንሰጠው ይበልጣል» ብሎ ያስተማረን ጌታ ነው። ሐዋርያው ጳውሎስም በቆሮንቶስ ክርስቲያኖችን በመልእክቱ ከመከረ በኋላ፡- «ስለ *ደናግል ግን የጌታ ትእዛዝ የለኝም*» አለ። 1ቆሮ. 7÷25። እንዲህ ታላቅና ከበድ ያለ ነገር የሚታዘዝ ሳይሆን በራስ ፍላጎትና ምርጫ ብቻ የሚወሰን ነውና።

በአበው ዜና ሕይወት ላይ የተገለጸ አንድ ታሪክ እዚህ ላይ መጥቀስ ይቻላል። የግብርና ሥራ እየሠራ ከሚያገኘው የሚተርፈውን እየመወተ የሚኖር ሰው ወደ አንድ ገዳማዊ አባት ሄዶ ሳለ ያ አባት ገበሬውን እኗኗሩ ን ጠየቀው። እርሱም ገለጸለት። ገዳ ማዊው አባትም እያያዙ መልካም እንደኾነና በዚሁ እንዲቀጥል አ ጽናንቶትና መክሮ ላከው። ይህ ሰው ከተመለሰ በኋላ የዚያ ገዳማዊ አባት ጓደኛ መጥቶ ሲጨዋወቱ+ ያ ሰው መምጣቱንና መክሮ የሰደደው መሆኑን ሲነግረው አይ ደግም አላደረግሽ፣ እንዲህ ያለውን ሰው እኛን መስለህ ኑር ለትለውም ነበር? አለው። ያም አባት ይህን ይዞ ያ ሰው ሌላ ጊዜ ሲመጣ ያኛው አባት እንደነገረው «እኛን መስለህ ኑር» ቢለው «አይ +እንዲ ያውም ያኛውም ከብዶኛል፤ ሁሉንም እተወዋለሁ» አለው። በዚህ ጊዜ ይህ አባት እንደገና «ብያዝከው ሕይወት ጸንተህ ኑር» ብሎ መክሮና አጽናንቶ እንዲመለስ አደረገ። «እኛን መስሉ መኖር አለበት» የሚለውን ምክር እንዲ ነግረው ያለው አባትም ይህንን ሲሰማ አጥፍቻለሁ ብሎ ተጸጸተ።

ወደ ክርስትና የገቡት አይሁዶች እንኳ አሪታዊ ልማዳቸው አልተዋቸው ብሎ ከቤተ አሕዛብ እያመኑ ወደ ክርስትና የሚመጡትን አማንያን «ያንኑ የአራቱን ሕግና የሙሴን ትእዛዛት በሙሉ ሊጠብቁ ይገባል» እያሉ ስላስቸገሩ በዚህ ምክንያት የመጀመሪያው የቤተ ክርስቲያን ጉባኤ በኢየሩሳሌም ተደርጓል። በዚህ ጉባኤም ሊቀ ሐዋርያት ቅዱስ ጴጥሮስ፡- «*እንግዲህ ለባቶቻችንና እኛ ልንሸ ከመው ያልቻልነውን ቀንበር በደቀ መዛሙርት ሜንጋ ሳይ በመጫን እግዚ አብሔርን ለሁን ሰለ ምን ትፈታ ተናላችሁ?*» በማለት የጉባኤ መሪቢያ ሓሳብ ተናገረ። ከዚያም ቅዱሳን ሐ ዋርያት ከተወያዩ በኋላ፡- «*ለጣያት ከተ ሠሞ ከደምም+ ከታነ ቀም+ ከዝሙ ትም ትርቁ ዘንድ ከዚህ ከሚያ ስፈልገው በቀር ሌላ ሸክም እንዳ ንጭንባችሁ እኛና መንፈስ ቅዱስ ፈቅደናልና ከዚህ ሁሉ ራሳችሁን ብትጠብቁ በመልካም ትኖራላችሁ*» ሲሉ በአንድነት ወሰኑ። የሐዋ. 15÷29።

/ይቀጥላ/